

[Schaumann.]

Mill. Kr. I Dag repræsenterer Socialministeriets Budget saaledes $\frac{1}{3}$ af hele Udgiften. Jeg bilder mig ind personlig at have ret stærk social Forstaaelse, og jeg vil gaa videre og hævde, at vi Konservative ønsker, at vort Land skal have en ubetinget social Indstilling, og at hele Landet skal føre en Politik, som viser social Forstaaelse, men jeg tror ikke, at vi slipper for en stærkere Anvendelse af Forsikringsprincippet, naar vi vedblivende skal klare Landets store sociale Byrder.

Jeg vil ogsaa i denne Forbindelse nævne, at efter den Del af Sociallovgivningen, som mit Parti og jeg har stemt for, Arbejdsloshedsloven, betaler Arbejderne selv de $\frac{5}{9}$ og det offentlige de $\frac{4}{9}$, hvilket dokumenterer, hvilken betydningsfuld Indsats Arbejderne selv yder paa dette Omraade.

Finanslovforslagets Tal og navnlig dets Indtægtstal er paa samme Maade som Finansloven for i Aar et Vidnesbyrd om vort Lands og vort Samfundts økonomiske Styrke, og hvad de indirekte Skatter angaar, tror jeg, at Finansministeren ikke behøver at have særdeles mange Bekymringer; statsfinansielt har vi klarret os nogenlunde til Dato. Men det er ikke tilstrækkeligt at have Orden i Paragrafferne 1—25, man maa ogsaa have Opmærksomheden henvendt paa § 26 og Udgifterne paa denne. De reelle Udgifter paa § 26 er i hvert Fald ca. 70 Mill. Kr., idet Afdragene paa Statsgælden naturligvis maa fraregnes. Om mange af Udgifterne paa § 26 gælder det uægtelig, at de vel regnes for Aktiver, men at den Dag vil komme, da saadanne Aktiver maa afskrives, fordi de intet er værd. Jeg tror derfor, at Opmærksomheden paa en anderledes stærk Maade bør være henvendt paa § 26 og Udgifterne paa denne, bl. a. ogsaa med Hensyn til Statsbanerne.

Vi har som sædvanlig ikke lang Tid i Landstingets Finansudvalg til at se paa og tale om Divergensspørgsmaalene, men ogsaa mit Parti anerkender Folketingets Indfyldelse paa Finansloven.

Naar jeg har fremsat disse Betragtninger, er det for at vise hen til, at vel ser Billedet af Statens Finanser nogenlunde lyst ud, men mørke Punkter er der i hvert Fald i det alt for store Budget, især med Hensyn til § 26.

Statens og det offentliges Økonomi er dog ikke det vigtigste Spørgsmaal. Det vigtigste er naturligvis Erhvervenes Økonomi, om Indtjeningsniveauet saavel i Landbruget som i Byerhvervene er til Stede, og skønt jeg ikke af Naturen er Pessimist, saa ser jeg

dog med ret stor Bekymring paa Fremtiden. Landbrugets Stilling vil, saa længe Afspæringspolitikken opretholdes ude i Verden, fortsat være truet, og der er tillige begyndt at lyde bekymrede Røster fra Industrien. Mit Parti og jeg har gennem Vedtagelsen af Valutacentralloven og hele den Stilling, som vi indtager over for Landbruget, vist, at vi først og fremmest ønsker at føre en Erhvervs politik her i Landet, som varetager alle Interesser, ikke mindst Landbrugets Interesser. Dette bør efter min Mening ogsaa i Fremtiden være vor Politik, og vi bebrejder derfor Regeringen, at den ikke har gennemført en tilfredsstillende Kornlov og en varig Skattelettelse for Landbruget. Derved vilde der efter min Mening blive rettet et meget haardt Slag mod Arbejdslosheden, selv om den naturligvis ikke helt vilde forsvinde. Erhvervslivets Vanskeligheder og Arbejdsloshedstallenes Højde bekæmpes ikke med Understøttelser og offentlige Arbejder. Naturligvis kan disse milde og lette, men kun en konstruktiv Erhvervs politik og skabende Arbejde har blivende Virkning.

Jeg har med stor Interesse læst Handelsministerens Udtalelse i Folketinget om, at han vil værne Kronen, og jeg betragter hans Udtalelse, som mit Partis Formand i Folketinget gjorde det, nemlig som en Regerings erklæring.

Jeg anbefaler Finanslovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i dette høje Ting, men ønsker, inden jeg slutter, at fremsætte nogle enkelte Bemærkninger, som jeg tror, det høje Ting vil finde det naturligt, at jeg fremsætter som Repræsentant for Sønderjylland.

Mine Landsmænd i snævrere Forstand har gentagne Gange rettet Henvendelse til den høje Regering og Rigsdag med Anmodning om at bringe Landets Forsvar i Orden. Noget er der vel ogsaa gjort, men i denne alvorlige Tid gentager jeg Anmodningen og tillader mig at sige til Regeringen, at naturligvis er denne min Anmodning ikke rettet mod nogen bestemt Nation, men ser vi paa, hvorledes andre Lande bringer deres Forsvar i Orden, maa vi ogsaa kræve, at Regeringen i Overensstemmelse med Sækkundskaben skaber det nødvendige Grænse-, Sø- og Luftværn, som i Dag er en bydende Nødvendighed. Lad os lade al tidligere Splid om Forsvaret ligge, det beder jeg den højtærede Regering om, og vis Forstaaelse for Tidens Krav, saaledes som Socialdemokratiet efter mit Skøn har gjort i Programerklæringen i Fjor, da det lod Afrustningstanken falde, om end maaske kun foreløbig.